

Kniha Daniel — sto padesát jedna

Symbolika chrámu: odhalování tajemství božského a lidského spojení

Jeff Pippenger

2024-03-22

Dvě hole jsou spojeny dohromady, aby se staly jedním chrámem. Číslo čtyřicet šest je symbolem chrámu a právě čtyřicet šest let odděluje zjetí severního království od zjetí jižního království. Když je pošlapání svatyně a zástupu dovršeno v čase konce roku 1798, je to čtyřicet šest let, které spojuje obě hole v chrám. Od roku 723 př. Kr. do roku 677 př. Kr. byl chrám stržen a pošlapáván. Roku 1798 pošlapávání skončilo a do roku 1844 byl chrám vystavěn. Tam se měli stát jedním národem, s jedním králem, a navěky přestat hřešit. Takový byl plán, avšak vzpoura roku 1863 tento plán odsunula až na rok 2001.

Pavel označuje církev za tělo a Krista za hlavu a Pavel používá tělo jako symbol těla hříchu. Výrazy „tělo“ a „tělo hříchu“ jsou pro Pavla zaměnitelné.

Neboť žijete-li podle těla, zemřete; jestliže však skrze Ducha umrtvujete skutky těla, budete žít. Římanům 8,13.

Uspořádání lidského chrámu vychází z uspořádání Božího chrámu. Tělo, jímž je církev, odpovídá tělu v chrámu jednotlivce. V chrámu jednotlivce je mysl hlavou a tělo je tělem.

Neboť jsme údy jeho těla, z jeho masa a z jeho kostí. Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo. Toto tajemství je veliké; já však mluvím vzhledem ke Kristu a k církvi. Efezským 5,30–32.

Chrám, který měl Jan změřit, když zaznění sedmého anděla označilo počátek díla dokončení tajemství Božího, byl chrámem Božím, avšak chrám člověka byl stvořen k obrazu chrámu Božího. Jsou to zaměnitelné symboly. Mojžíš byl na hoře čtyřicet šest dní, když mu byl ukázán vzor, jehož měl použít při zbudování pozemského svatostánku. Tento vzor byl převzat z nebeského chrámu.

Kristus byl nebeským chrámem, zjeveným v těle, a představuje vzor lidského chrámu, neboť lidé byli stvořeni k jeho obrazu. Z tohoto důvodu je vzor lidského chrámu znázorněn čtyřiceti šesti chromozomy.

Chrámů jsou prorocky vzájemně zaměnitelné. Proto chrám, který bylo Janovi řečeno změřit, sestával pouze ze dvou oddělení, bez nádvoří. První oddělení představuje lidský chrám, církev (nevěstu), národ, tělo, jímž je tělo z masa. Druhé oddělení představuje božský chrám, ženicha, krále, hlavu, jímž je mysl. Zaslíbení věčné smlouvy, které je v posledních dnech naplněno pro sto čtyřicet čtyři tisíc, bylo znázorněno dvěma holemi v Ezechielovi, kapitole třicáté sedmé. Bylo znázorněno Janovým chrámem, který sestává ze dvou oddělení. Bylo znázorněno Pavlovými konkrétními vymezeními tajemství Krista ve věřícím, naděje slávy.

Dílo zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc je dílem trvalého spojení božství s lidstvem. Toto dílo se uskutečňuje během trvání sedmé polnice. Toto spojení je v Písmu znázorněno, řádek za řádkem, rozmanitými způsoby. Dílo ospravedlnění a posvěcení jsou teologické výrazy pro toto dílo. Ospravedlnění je dílem Krista jako našeho Zástupce a dílo posvěcení je dílem Krista jako našeho Příkladu. Ospravedlnění představuje náš nárok na nebe a posvěcení představuje naši způsobilost pro nebe. Obojí je věřícímu zprostředkováno přítomností Ducha svatého. Toto dílo je znázorněno jako vepsání Božího zákona do srdcí a myslí těch, kteří jsou přijati do věčné smlouvy.

„Mysl“ představuje oddělení v chrámu, kde spočívá hlava. Mysl je to, co se nazývá vyšší přirozeností, na rozdíl od těla, které je nižší přirozeností. Mysl je představována našimi myšlenkami, tělo je představováno našimi pocity.

„Mnozí zakoušejí zbytečné neštěstí. Odvracejí svou mysl od Ježíše a příliš ji soustředí na sebe. Zveličují malé obtíže a hovoří skličene o tom, co je odrazuje. Dopouštějí se velikého hříchu zbytečného reptání proti Boží prozřetelnosti. Za všechno, co máme a čím jsme, jsme zavázáni Bohu. Dal nám schopnosti, které jsou do jisté míry podobné těm, jež má on sám; a my bychom měli usilovně pracovat na rozvíjení těchto schopností, ne abychom potěšili a vyvýšili sebe, nýbrž abychom oslavili jej.“

„Neměli bychom dopustit, aby naše mysl byla odvrácena od věrnosti Bohu. Skrze Krista můžeme a máme být šťastni a máme si osvojit návyky sebeovládání. I myšlenky musejí být podrobeny Boží vůli a city podřízeny vládě rozumu a náboženství. Naše obrazotvornost nám nebyla dána proto, aby jí bylo dovoleno bezuzdně se rozpoutat a jít vlastní cestou bez jakéhokoli úsilí o zdrženlivost a kázeň. Jsou-li myšlenky nesprávné, budou nesprávné i city; a myšlenky a city dohromady utvářejí mravní charakter. Když se rozhodneme, že jako křesťané nejsme povinni krotit své myšlenky a city, dostáváme se pod vliv zlých andělů a zveme jejich přítomnost i jejich vládu. Poddáme-li se svým dojmům a dovolíme svým myšlenkám ubírat se cestou podezírání, pochybování a reptání, budeme nešťastní a náš život se ukáže jako ztroskotání.“ Review and Herald, 21. dubna 1885.

Myšlenky a city dohromady utvářejí mravní charakter. Náš charakter se skládá z nižší a vyšší přirozenosti; mysl je tou vyšší přirozeností, a jsou-li myšlenky mysli posvěceny, budou posvěceny i naše city. Je tomu tak proto, že mysl je vyšší, řídicí přirozeností z obou přirozeností, které tvoří naše lidství. „Schopnosti“, jež byly zamýšleny jako součást naší bytosti, jsou „do jisté míry“ „podobné těm, které“ „má“ Kristus, neboť jsme byli stvořeni k Jeho obrazu a měli bychom „horlivě usilovat o rozvíjení“ těchto „schopností“.

Schopnosti, které jsou součástí vyšší přirozenosti neboli mysli člověka, jsou úsudek, paměť, svědomí a především vůle.

„Mnozí se táží: ‚Jak se mám odevzdat Bohu?‘ Toužíte Mu odevzdat sami sebe, avšak jste slabí v mravní síle, v otroctví pochybnosti a ovládnání návyky svého hříšného života. Vaše sliby a předsevzetí jsou jako provazy z písku. Nedokážete ovládat své myšlenky, své pohnutky ani své city. Vědomí vašich porušených slibů a zmařených závazků oslabuje vaši důvěru ve vlastní upřímnost a vede vás k pocitu, že vás Bůh nemůže přijmout; nemusíte však zoufat. Potřebujete porozumět pravé síle vůle. Ta je vládnoucí mocí v lidské přirozenosti, mocí rozhodnutí neboli

volby. Všechno závisí na správném působení vůle. Schopnost volby dal Bůh lidem; je na nich, aby ji uplatňovali. Nemůžete změnit své srdce, nemůžete z vlastní moci odevzdat Bohu jeho náklonnosti; můžete se však rozhodnout, že Mu budete sloužit. Můžete Mu odevzdat svou vůli; On pak ve vás bude působit, abyste chtěli i činili podle Jeho dobré vůle. Tak bude celá vaše přirozenost podřízena vládě Ducha Kristova; vaše náklonnosti budou soustředěny na Něho a vaše myšlenky budou v souladu s Ním.

„Touhy po dobrotě a svatosti jsou správné potud, pokud sahají; avšak zastavíte-li se zde, neprospejí ničemu. Mnozí budou ztraceni, ačkoli budou doufat a toužit stát se křesťany. Nedospějí k tomu, aby odevzdali svou vůli Bohu. Nerozhodují se nyní být křesťany.

„Správným uplatňováním vůle může ve vašem životě nastat úplná změna. Odevzdáte-li svou vůli Kristu, spojíte se s mocí, která je nade všemi knížectvími a mocnostmi. Dostane se vám síly shůry, aby vás udržela neochvějnými, a tak budete skrze ustavičné odevzdávání se Bohu uschopněni žít nový život, totiž život víry.“ Steps to Christ, 47, 48.

Síla vůle je „vládnoucí mocí“ v přirozenosti člověka a tato vládnoucí moc se nachází v oddělení lidského chrámu, které je spojeno „s mocí, jež je nade všemi knížectvími a mocnostmi“. Místo, kde v lidském chrámu dochází ke spojení božství s lidstvem, je pevností duše. Každý člověk má takovou pevnost a ta je obsazena buď Kristem, nebo úhlavním nepřítelem Krista.

„Když Kristus převezme vládu nad pevností duše, lidský činitel se s ním stává jedním. A ten, kdo je jedno s Kristem, zachovává svou jednotu s ním, dosazuje ho na trůn v srdci a poslouchá jeho příkazy, je v bezpečí před nástrahami toho zlého. Sjednocen s Kristem, přivlastňuje si Kristovy milosti a zasvěcuje sílu, účinnost i moc Pánu při získávání duší pro něho. Ve spolupráci se Spasitelem se stává nástrojem, skrze nějž působí Bůh. Potom, když přijde satan a snaží se zmocnit duše, zjišťuje, že Kristus jej učinil silnějším než silný ozbrojenec.“ Review and Herald, 12. prosince 1899.

Pevností duše je srdce a mysl lidské bytosti. Zaslíbení nové smlouvy vymezuje tři základní zaslíbení pro věřícího. Je mu zaslíbeno, že bude mít zemi, v níž bude přebývat, jako byla zahrada Eden pro Adama a Evu, která zase představovala zaslíbenou zemi v Jeho smlouvě se starověkým Izraelem, která zase představovala duchovní slavnou zemi pro duchovní Izrael; a všechny tyto tři podávají svědectví, řádek za řádkem, o zaslíbení nové země pro ty, kdo vítězí, jako i On zvítězil.

Když Adam a Eva zhřešili, byli na „sedm časů“ „rozptýlení“ z rajské zahrady Edenu, a teprve po sedmi tisíciletích je země učiněna novou a zahrada Eden je obnovena. Rozptýlení starověkého Izraele na „sedm časů“ bylo předobrazeno rozptýlením Adama a Evy. Smlouva zaslubuje zemi k přebývání a bylo to zaslíbení obnoveného Edenu. Pošlapání svatyně a zástupu představuje postupné stupňování hříchu v lidské rodině, které započalo Adamovým hříchem.

Další dva zaslíbené body smlouvy jsou, že věrní obdrží nové tělo a novou mysl, totiž samu mysl Kristovu. Tělo je tělesnost, nižší přirozenost, a ve vztahu ke Kristu je jím církev. Mysl je vyšší přirozenost; je tím, co sestra Whiteová označuje jako „pevnost duše“. Pavel jasně učí, že mysl Kristovu přijímáme v okamžiku, kdy přijímáme požadavky evangelia, když jsme ospravedlněni. Učí také, že nové a oslavené tělo neobdržíme až do Druhého příchodu.

Hle, zjevím vám tajemství: Ne všichni zesneme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžení, v mrknutí oka, při poslední polnici; neboť polnice zazní a mrtví budou vzkříšeni neporušitelní a my budeme proměněni. Neboť toto porušitelné musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. A když toto porušitelné oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se naplní slovo, které je napsáno: Smrt je pohlcena ve vítězství. Kde je, smrti, tvůj osten? Kde je, hrobe, tvé vítězství? Ostnem smrti je hřích, a mocí hříchu je zákon. 1 Korintským 15,51–56.

Učení, o němž Jan říká, že podle něhož jsou ti, kdo věří takovým klamným naukám, antikristové, tvrdí, že Kristus nikdy nepřijal tělo podléhající následkům hříchu, které od Adamova hříchu počaly doléhat na lidské pokolení.

A každý duch, který nevyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, není z Boha; a to je ten duch antikristův, o němž jste slyšeli, že má přijít; a již nyní je ve světě. 1 Janův 4,3.

Víno Babylóna (antikrista), které učí o „Neposkvrněném početí“, tvrdí, že Maria byla učiněna dokonalou, jako byli Adam a Eva před hříchem, aby narození Ježíše bylo založeno na početí božství (Duch svatý) s dokonalým lidstvím (Maria). Falešné učení o Neposkvrněném početí se nezabývá tím, kdy byl Ježíš počat v Mariině lůně, nýbrž tím, jak byla Maria počata s dokonalostí Adama a Evy. Naznačovat, že tělo, které Kristus na sebe vzal, když přišel vykoupit člověka, bylo bezhříšné tělo, jež neobsahovalo důsledky dědičnosti, je učením antikrista.

Neboť do světa vyšlo mnoho svůdců, kteří nevyznávají Ježíše Krista příslého v těle. To je ten svůdce a antikrist. 2 Janův 1,7.

Když byl Kristus vzkříšen, vnuknutí pečlivě poukazuje na to, že tehdy měl oslavené tělo. Jeho vzkříšení představovalo vzkříšení spravedlivých při Druhém příchodu, a právě tehdy obdržíme smluvní zaslíbení nového těla.

„Nastal čas, aby Kristus vystoupil k trůnu svého Otce. Jako božský vítěz se měl vrátit s trofejemi vítězství do nebeských dvorů. Před svou smrtí prohlásil svému Otcovi: ‚Dokonal jsem dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.‘ Jan 17,4. Po svém vzkříšení zůstal ještě po určitý čas na zemi, aby si jeho učedníci zvykli na něho v jeho vzkříšeném a oslaveném těle. Nyní byl připraven k rozloučení. Potvrdil skutečnost, že je živý Spasitel. Jeho učedníci si ho již neměli spojovat s hrobem. Mohli na něho hledět jako na oslaveného před nebeským vesmírem.“
Touha věků, 829.

Zaslíbení smlouvy o zemi k přebývání se naplňuje na obnovené zemi, když je Eden obnoven a „sedm časů“ (sedm tisíc let), rozptýlení lidstva prvního Adama, je dovršeno. Zaslíbení smlouvy o novém a oslaveném těle je dáno při druhém příchodu, v okamžiku, v mrknutí oka.

„Příběh Betléma je nevyčerpatelným námětem. V něm je skryta hlubina bohatství i moudrosti a poznání Božího“. Římanům 11,33. Žasneme nad obětí Spasitele, jenž vyměnil nebeský trůn za jesle a společenství klanějících se andělů za dobytek ve stáji. Lidská pýcha a soběstačnost jsou v Jeho přítomnosti usvědčeny. A přece to byl jen počátek Jeho podivuhodného ponížení. Pro Syna Božího by bylo téměř nekonečným pokorením přijmout lidskou přirozenost, i kdyby Adam stál ve své nevinosti v Edenu. Ježíš však přijal lidství tehdy, když lidský rod byl

oslaben čtyřmi tisíci lety hříchu. Jako každé Adamovo dítě přijal i On důsledky působení velkého zákona dědičnosti. Jaké tyto důsledky byly, ukazují dějiny Jeho pozemských předků. S takovým dědictvím přišel, aby nesl naše zármutky a pokušení a dal nám příklad bezhříšného života.“ Touha věků, 48.

Když člověk splní požadavky evangelia, tehdy a tam přijímá novou mysl, totiž samu Kristovu mysl; avšak tělo, nebo jak je Pavel také nazývá, tělesnost, je proměněno při Druhém příchodu. Nižší přirozenost, která se skládá z citů, není při obrácení odstraněna. Tyto city, které tvoří jednu složku mravního charakteru, zůstávají až do Druhého příchodu. Tyto city představují citovou soustavu, která je spojena s hormonální soustavou. Představují smysly, které jsou spojeny s nervovou soustavou. Všechny prvky nižší přirozenosti člověka, které jsou považovány za city, se dělí do dvou základních kategorií. Jedním druhem citů jsou sklony, které jsme zdělili po svých předcích, a druhým druhem citů jsou vypěstované sklony, které jsme si vytvořili vlastními rozhodnutími.

Některé zděděné sklony jsou jednoduše součástí lidské přirozenosti a některé druhy zděděných sklonů směřují ke zlému. Vypěstované druhy citů jsou tím, co utváříme svými vlastními rozhodnutími, a zděděné sklony jsou přenášeny „velkým zákonem dědičnosti“.

Ježíš „přijal lidství, když bylo lidské pokolení oslabeno čtyřmi tisíci let hříchu. Jako každé Adamovo dítě přijal důsledky působení velkého zákona dědičnosti. Jaké tyto důsledky byly, to ukazují dějiny Jeho pozemských předků. Přišel s takovou dědičností, aby sdílel naše zármutky a pokušení a dal nám příklad bezhříšného života.“ S důsledky čtyř tisíc let působení velkého zákona dědičnosti Ježíš vždy udržoval tyto sklony v podřízenosti uplatňováním své vůle a ani jednou se nepodílel na pěstování jakýchkoli hříšných citů.

Kdyby byl Ježíš přijal lidské tělo, jak je představovali Adam a Eva před svým pádem do hříchu, aniž by přijal důsledky oslabení lidstva, k němuž došlo během více než čtyř tisíc let úpadku, pak by neposkytl Příklad, jak může každé Boží dítě zvítězit.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Mnozí pohlíží na tento zápas mezi Kristem a satanem, jako by neměl žádný zvláštní vztah k jejich vlastnímu životu; a proto je pro ně jen málo zajímavý. Avšak v oblasti každého lidského srdce se tento spor opakuje. Nikdo nikdy neopouští rady zla, aby vstoupil do služby Bohu, aniž by se setkal se satanovými útoky. Pokušení, jimž Kristus odolal, byla právě ta, kterým je pro nás tak nesnadné vzdorovat. Doléhala na Něho v tím větší míře, oč jeho charakter převyšuje náš. S hroznou tíhou hříchů světa na sobě Kristus obstál ve zkoušce týkající se chuti, lásky ke světu a lásky k okázalosti, která vede k opovázlivosti. To byla pokušení, která přemohla Adama a Evu a která tak snadno přemáhají i nás.“

„Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz, že Boží zákon je nespravedlivý a že jej nelze zachovávat. Kristus měl v našem lidství vykoupit Adamovo selhání. Když však byl Adam napaden pokušelem, neležely na něm žádné následky hříchu. Stál v síle dokonalého lidství a měl plnou svěžest mysli i těla. Byl obklopen slávou Edenu a denně obcovoval s nebeskými bytostmi. Tak tomu však nebylo u Ježíše, když vstoupil na poušť, aby se střetl se

Satanem. Po čtyři tisíce let lidstvo upadalo v tělesné síle, v duševní moci i v mravní hodnotě; a Kristus na sebe vzal slabosti zdegenerovaného lidství. Jen tak mohl člověka zachránit z nejhlubších propastí jeho ponížení.

„Mnozí tvrdí, že bylo nemožné, aby Kristus podlehl pokušení. Pak by nemohl být postaven do Adamova postavení; nemohl by získat vítězství, které Adam nezískal. Máme-li v jakémkoli smyslu těžší zápas, než jaký měl Kristus, pak by nám nemohl pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi jeho slabostmi. Přijal lidskou přirozenost s možností podlehnout pokušení. Nemáme nést nic, co by On nebyl vytrpěl.“

„U Krista, stejně jako u svatého páru v Edenu, byla žádostivost základem prvního velkého pokušení. Právě tam, kde začala zkáza, musí začít dílo našeho vykoupení. Jako Adam padl uspokojením žádostivosti, tak Kristus musí zvítězit jejím zapřením. „A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, potom zlačněl. I přistoupil k Němu pokušitel a řekl: Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby. On pak odpověděl: Psáno jest: Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.““

„Od doby Adamovy až po dobu Kristovu požitkářství posilovalo moc žádostí a vášní, až nad nimi získaly téměř neomezenou vládu. Tak se lidé stali mravně zkaženými a chorými a sami ze sebe pro ně bylo nemožné zvítězit. Ve prospěch člověka Kristus zvítězil tím, že podstoupil nejtěžší zkoušku. Kvůli nám prokázal sebeovládání silnější než hlad nebo smrt. A v tomto prvním vítězství byly zahrnuty i jiné otázky, které vstupují do všech našich zápasů s mocnostmi temnoty.“ Touha věků, 117.